

[EvaId Christensen.]

af Landets Højesteret, og det synes jeg ikke, vi kan gøre mere ved.

Jeg har Lyst til at sige, som det er sagt før her, at denne Stilling ikke er bestemt af Medlidenhed med Grev Schimmelmänn, ham har jeg haft et godt Øje til i mange Aar, kan jeg godt sige, længe før Krigen begyndte, saa det er ikke for hans Skyld, jeg hævder, at det er bedst at holde sig til Højesterets Afgørelse. Men naar der er afsagt endelig Dom i en Sag ved Landets Ret, kan vi ikke rette ved det.

Det var de to Punkter, jeg gerne vilde drage frem; jeg har ikke mere at sige i denne Sag.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til et og andet af det, som blev udtalt her af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Det lyder for mig, som om det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen i nogen Grad har misforstaaet noget af det, jeg har sagt, eller lægger noget i det, som jeg i hvert Fald ikke kan lade staa uimod sagt.

Det er rigtigt, som jeg sagde: Lensgreve Schimmelmänn var en af dem, man tænkte paa ved Fastsettelsen af Konfiskationsbestemmelserne, men jeg har ikke antydnet, at man kunde forme Straffelovstillægget saadan, at man derigennem havde nogen Sikkerhed for, at en Dom over Grev Schimmelmänn vilde føre til Konfiskation af hele hans Formue eller nogen Del af den. Jeg sagde, at man kunde have formet Straffelovstillægget saadan, at en Straf af en vis Størrelse eller Handlinger af en vis nærmere angiven Art nødtvungent medførte Konfiskation. Men selv om man havde gjort det, havde man jo ikke ved Loven kunnet give nogen Sikkerhed for, at disse Bestemmelser vilde ramme nogen enkelt, konkret angiven Person. Vi havde vor Opfattelse af Grev Schimmelmänn's Færden, vi mente, at han var meget strafskyldig. Det, der skete, var jo det, at af de forskellige strafbare Forhold, han kunde sigtes for, og som blev til, jeg tror seks, i det Anklageskrift, der blev affattet i Sagen mod ham, var det kun tre, der kunde holde efter den Bevisførelse, der fandt Sted baade for Underretten og for Landsretten; de tre andre, og det var de alvorligste, kunde ikke holde.

Det er altsaa klart — det kan ogsaa begrundes paa anden Maade —, at man kan ikke lovgive med Sikkerhed for, at en enkelt bestemt Person rammes af alle Lovens Bud. Naar Loven er vedtaget og stadfæstet af Kongen, træder den ud i Livet og skal bruges af Domstolene; saa er det naturligvis

Domstolenes Sag at prøve, om de Sigtelser, de Beskyldninger, som har været rejst mod den enkelte, kan holde, og hvor langt de kan holde. Det er ifølge vor Forfatning Domstolene, der afgør det Spørgsmaal, og man vilde altsaa meget vel med en Lovgivning, som havde Bestemmelser om ubetinget Konfiskation, kunne være kommet til det samme Resultat, at disse Bestemmelser dog ikke vilde være fundet anvendelige paa en enkelt bestemt Medborger.

Saa gjorde det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen nogle Bemærkninger om Dommerne og Domstolene. De faldt saadan noget lignende, som at det kunde være nyttigt ved en ny Lovgivning at slaa den Forudsætning fast, som var vedtaget i 1945, da vi gav Straffelovstillægget; det kunde være nyttigt, fordi det skulde have vist sig, at der her i Landet findes Dommere, som ikke er sindet at handle ud fra disse Forudsætninger, naar de ikke er udtrykt paa anden Maade i Loven, end de er; at der her i Landet, sagde ogsaa det ærede Medlem, findes Dommere, som frifinder Kong Salomon, men dømmer Jørgen Hattemager. Jeg kan ikke se, at man har nogen Føje til at udtale sig saadan. Dommerne handler under deres Embedsansvar, naar de afgør, om den enkelte Mand, der stedes for dem, falder ind under det eller det Loybud. Det Ansvar kan vi ikke tage fra dem ved Lovgivningen, og det skal vi heller ikke gøre.

Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde „Dommere“ — hvorved de Ord, han bruger, faar Adresse til Statens Embedsmænd —, skal jeg minde om, at Forholdet jo dog er det, at i de Retter, Københavns Byret og Østre Landsret, som har haft den foreliggende Straffesag til Behandling, er der et Lægmandselement og et stærkt Lægmandselement: der er i Byretten til Lægdommere mod een statsansat Dommer og tre mod tre i Landsretten. Jeg vil mene, at vor Domstolsforfatning indeholder den Garanti, man kan ønske, indeholder den tilstrækkelige Garanti for, at andre Hensyn end maaske, hvad skal jeg sige, ortodokst juridiske kommer frem ved Afgørelserne, at der virkelig dømmes baade efter Ret og Rimelighed. Og som sagt, jeg maa opfatte Forholdet saadan, at den Dom, som vi paa Grundlag af vor almindelige Viden havde dannet os om Grev Schimmelmänn, ikke har kunnet holde fuldt ud for Retten. Det synes jeg ikke er noget man skal bebrejde Dommerne, tværtimod. Som jeg ogsaa sagde: man skal være varsom med at skyde paa Domstolene, fordi Domstolene jo til syvende og sidst ogsaa for hver enkelt af